

Jei į šį klausimą reikėtų atsakyti teigiamai, ar atsakymas būtų kitoks, jeigu nustatant pereinamojo laikotarpio atsargų ir perteklinių atsargų apimtį galima būtų atsižvelgti ir į rinkos subjekto gamybos, perdirbimo ir pardavimo kiekių padidėjimą, į atitinkamo žemės ūkio produkto subrendimo laiką, atsargų kaupimo laiką ir į kitas nuo rinkos subjekto nepriklausančias aplinkybes?

2.2 Ar suderinamas su Komisijos reglamento (EB) Nr. 1972/2003 tikslu mokesčio už perteklines atsargas taikymas ir tuomet, kai nustatoma, kad rinkos subjektas 2004 m. gegužės 1 d. turėjo perteklines atsargas, tačiau jis įrodo, kad iš perteklinių atsargų pardavimo po 2004 m. gegužės 1 d. jis negavo faktinės naudos dėl kainų skirtumo?

⁽¹⁾ OL L 139, p. 55.

⁽²⁾ OL L 256, p. 1.

⁽³⁾ 2003 m. lapkričio 10 d. Komisijos reglamentas (EB) Nr. 1972/2003 dėl prekybos žemės ūkio produktais skirtų pereinamojo laikotarpio priemonių, kurios turi būti patvirtintos dėl Čekijos, Estijos, Kipro, Latvijos, Lietuvos, Vengrijos, Maltos, Lenkijos, Slovėnijos ir Slovakijos įstojimo.

Ieškinio pagrindai ir pagrindiniai argumentai

Kad būtų galima netaikyti mokesčių Direktyvos 83/182/EEB 7 straipsnio 1 dalis apibrėžia įprastinės gyvenamosios vietos sąvoką, kuri leidžia nustatyti valstybę narę, kurios teisės aktai taikomi laikino įvežimo apmokestinimo atveju, ir kuri turi kompetenciją apmokestinti transporto priemonę. Direktyvos 83/182/EEB 7 straipsnio 1 dalyje nustatomos tam tikros išimties iš taisyklės, pagal kurią įprastinė gyvenamoji vieta reiškia vietą, kurioje asmuo gyvena mažiausiai 185 dienas per metus. Konkrečiai kalbant, šios dalies antroje pastraipoje nurodoma, kad asmens, kuris darbo ryšiais susijęs vienoje vietoje, o asmeniniais kitoje, ir kuris dėl to gyvena skirtingose vietose, esančiose dviejose ar daugiau valstybių narių, įprastine gyvenamąja vieta yra laikoma jo asmeninių ryšių vieta, jeigu šis asmuo nuolat į ją grįžta. Tačiau pastaroji sąlyga netaikytina, jeigu asmuo gyvena valstybėje narėje, kad atliktų nustatytos trukmės užduotį.

Tačiau Suomijos teisės aktuose tokia nuolatinio grįžimo sąlyga numatyta, net kai asmuo gyvena Suomijoje, kad atliktų nustatytos trukmės užduotį. Taigi Suomija į nacionalinę teisę netinkamai perkelė Direktyvos 83/182/EEB 7 straipsnio 1 dalį.

⁽¹⁾ OL L 105, p. 59; EE 09/01, p. 156.

2008 m. balandžio 8 d. pareikštas ieškinys byloje Europos Bendrijų Komisija prieš Suomijos Respubliką

(Byla C-144/08)

(2008/C 171/24)

Proceso kalba: suomių

Šalys

Ieškovė: Europos Bendrijų Komisija, atstovaujama I. Koskinen ir D. Triantafyllou

Atsakovė: Suomijos Respublika

Ieškovės reikalavimai

— pripažinti, kad siekiant netaikyti mokesčių tam tikroms laikinai įvežamoms transporto priemonėms, pasiremdama nepilna įprastinės gyvenamosios vietos sąvoka Suomijos Respublika neįvykdė savo įsipareigojimų pagal 1983 m. kovo 28 d. Tarybos direktyvos 83/182/EEB dėl mokesčių netaikymo tam tikroms transporto priemonėms ⁽¹⁾, laikinai įvežamoms iš vienos valstybės narės į kitą, Bendrijos teritorijoje 7 straipsnio 1 dalį;

— priteisti iš Suomijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas.

2008 m. balandžio 3 d. Efkon AG pateiktas apeliacinis skundas dėl 2008 m. sausio 22 d. Pirmosios instancijos (penktoji kolegija) nutarties byloje T-298/04 Efkon AG prieš Europos Parlamentą ir Europos Sąjungos Tarybą

(Byla C-146/08 P)

(2008/C 171/25)

Proceso kalba: vokiečių

Šalys

Apeliantė: Efkon AG, atstovaujama advokato M. Novak

Kitos proceso šalys: Europos Parlamentas, Europos Sąjungos Taryba, Europos Bendrijų Komisija

Apeliantės reikalavimai

— Panaikinti skundžiamą 2008 m. sausio 22 d. Pirmosios instancijos teismo nutartį (T-298/04) kaip prieštaraujančią teisei ir pavesti Pirmosios instancijos teismui, laikantis numatytos procedūros, išnagrinėti bylą ir priimti sprendimą iš esmės.